

Szerző:

Hely

Új „Márk terek” Budapesten

Idő

„1957”

Mi történjék a tízezzel elszaporodott galambokkal

Személy

Forrás: *Magyar Hírlap*

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Budapest őszinte, vagy kevésbé őszinte kedvelői, már sokféle színes jelzővel ajándékozták meg fővárosunkat. Kezdetben volt: *virágváros*. Mondjuk meg mindjárt, helyesebb lett volna nyelviileg, ha virágos város vagyunk, de a bőkezű névajándékozók nem költők s írók voltak. Őket meg sem kérdezték, mi legyen a főváros, virág vagy virágos város-e?! Elintézték, ennek már több mint húsz éve, a főváros akkori büszke hivatalnokai. Egy idő múlva Budapestnek a *fürdőváros* nevet adományozták. Am, ha mostanában elstálgatunk, s járjuk keresztül-kasul e majdnem kétmillió nagy várost, lehetetlen, hogy — bár nem hivatalosan — meg ne állapítsuk: *galambos város* lettünk.

Annyi a galamb Budapestben, mint égen a csillag. S talán csak enyhén túlzunk ezzel a közkeletű hasonlattal. Régebben szívesen neveztük a belvárosi forgalmas teret sok-sok kedves, turbékoló, színes tollazatú és kenyérmorzsáért kolduló galambjáról a mi *Márk terünknek*. Ez persze, túlzás volt, mert a Ferenciek terén alig-alig láttunk nászutasokat, amint buzgón etetik a mindig éhes és mindig falánk galambokat. Most azonban szinte észrevétlenül egyre több »pót-Márk tér« akad a városban, tömérdek galambbal.

Hatalmas versenytársra lett a természetrajz könyvben házigalambnak becézett kedves és nyenceknek pompás falatot ígérő madár nagyvárosi ősi vendégmadarunknak, a *verébnek*.

Galambok itt, galambok ott, galambok mindenütt.

Most már nem egyedülálló Márk tér utánzat a Ferenciek tere. A *Martinelli térre* éppen úgy száz-kétszáz galamb ereszkedik alá keccesen suhanó röppenéssel, ha egy kislány elpottyantja a kifilje csücskét vagy rosszul töri le az édesanyjától kapott pereg darabját. A *Petőfi téren* hemzseg a sok galamb. Bár a Vigadó oly gyorsan újjáépülne, valami varázslatos ráfújással, mint amilyen hirtelen és észrevétlenül elszaporodtak tájékán a házigalambok. A *Rákóczi tér*?... A józsefvárosi galambok központi tere lett. És senki ne mondja ránk, budapestiekre, hogy szívtelenek vagyunk. Amerre csak jártunk, mindenütt etették őket. A Rákóczi téren kedves idős néniük nemcsak morzsát, hanem ocsút is szórt nekik.

— Hol vette az ocsút, néni?
— A *madáreleség boltban*, lelkem. Költök én ezekre a drága jószágokra szíves-örömmest.

S kissé megütközve, szinte már felháborodottan nézett rám, amikor megkérdeztem, *evett-e már töltött galambot?*

Ez a furcsálkodó tekintet a *Harmincettesek terén* is rám szegeződött. Ott egy bácsi, kérdésemre kissé zordon kérdéssel felelt:

— *Micsoda vandalizmus, elképzelni is?! Megölne ilyen szelíd madarat?!*

Ezekután, bevallom, kissé pironkodva kérdezem a nyilvánoság előtt: háziszárnyast,

mint például a csirke, kacsa és a liba szintén vandalizmus csemegeételként — vasárnapi asztalunkra tálnani?! A galamb, mint egyszer boldogult tenyésztő koromban olvastam *Báldy Bálintnak*, a gödöllői baromfikeltető és kisállat-tenyésztő kísérleti telep kitérő vezetőjének könyvében, *fehérjében gazdag húsú madár*. Majdnem eléri húsának fehérjéjétartalma a csirkéét, mint ahogyan a csirke meg a házi nyúléval s a borjúéval vetekszik. Nem szeretetlen részvételesség tehát sok tízezernyi galambunk iránt, ha a szárnnyaskedvelők figyelmébe ajánljuk a *galambbecsindlát*, a sokszor emlegetett sült galambot — *amely persze, nem repül magától a szájunkba!* — no és az izes, finom, ropogósra süttött töltöttgalambot.

A felháborodó *galamb-barátokat* pedig most íziben meg is nyugtatjuk: alig-alig csötken Budapest óriási létszámára duzzadt »galamb-állománya«, ha az nyencek konyhájára juttatunk belőlük.

Egy turbékoló galamb-házaspár évente tucatnyi fiókat is kikölt. A meddőbb mamák is fél tucatot minden bizonnal. Nem kell tehát számtani zseninek lennie, aki utánaszámol, hogy tíz galambpárnak egy szűk kis pesti utcában, mint amilyen teszem az Opera mögötti Révay utca vagy szomszédságában a Lázár utca —, egy év alatt mekkora a természetes szaporulata a *környékbéliék öröme*. Mert az emlegetett szűk utcákban

is találtunk *ide-oda cikkázó galambrajok*at.

Persze, megkérdezhetjük: hogyan történt e rohamos felduzzadás a budapesti galamblétszámban?! *Győrji Józsi* bácsi, a köztisztaság derék budai öre megmagyarázta:

— Tudja, kedves szomszéd, az úgy volt, hogy a 45-ös nagy csaták után kevés volt az élelem, a hús. Mindenki hordta, batyuzta hátán vidékről nemcsak a csirkehúst, hanem az élő baromfit is. No, meg hozzá a nekivaló eledelt. Aztán, tudja szomszéd, a *galamb élelmes állat ám!*

Az öreg egyáltalán nem háborodott fel, amikor előtte is pedzettem a dolgot: *kissé sok a galamb*. A tepsibe valót, oda is kellene juttatni!

Szakszerűen elmagyarázta, hogy a padlásokon kell »rendet teremteni«. Gyakorlatban ez azt jelentené, hogy házfel-

ügyelők, kislakás tulajdonosok »razziázzanak« a pecsenyének való fiagalambok után. Mindjárt hozzá is tette, hogy végeredményben például az erdőök vadját is ritkítják. Nemcsak vadász szenvedélyből, hanem józan emberi megfontoltságból.

Ezzel nem pusztítjuk kedves új háziszárnyasainkat, az utcák és terek népszerű galambjait, hanem megakadályozzuk, hogy *vadon és haszontalanul tenyesszenek*.

A budapesti »Márk tereken« továbbra is röpdönek majd, turbékolnak és játszanak, szórakoztatnak, a verebek nagy versenytársai. **Szabó József**